ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 21ης Ιανουαρίου 2003 *

Στην υπόθεση C-378/00,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την D. Maidani, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπουμένου από τους C. Pennera και M. Moore, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

και

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους J.-P. Jacqué και G. Houttuin,

καθών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

υποστηριζομένων από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο από την G. Amodeo, επικουρούμενη από τον M. Hoskins, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1655/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 2000, σχετικά με το χρηματοδοτικό μέσον για το περιβάλλον (LIFE) (ΕΕ L 192, σ. 1), καθόσον υποβάλλει τη θέσπιση των μέτρων εφαρμογής του προγράμματος LIFE στη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής, που προβλέπεται στο άρθρο 5 της αποφάσεως 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή (ΕΕ L 184, σ. 23),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J.-P. Puissochet και M. Wathelet, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, A. La Pergola (εισηγητή), P. Jann, B. Σκουρή, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed
γραμματέας: M.-F. Contet, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 4ης Ιουνίου 2002,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Οκτωβρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 230, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1655/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 2000, σχετικά με το χρηματοδοτικό μέσον για το περιβάλλον (LIFE) (ΕΕ L 192, σ. 1), καθόσον υποβάλλει τη θέσπιση των μέτρων εφαρμογής του προγράμματος LIFE στη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής, που προβλέπεται στο άρθρο 5 της αποφάσεως 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή (ΕΕ L 184, σ. 23, στο εξής: δεύτερη απόφαση περί επιτροπών).

2 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 2001, επετράπη στο Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας να παρέμβει υπέρ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Το νομικό πλαίσιο

Η Συνθήκη ΕΚ

3 Σύμφωνα με το άρθρο 202, τρίτη περίπτωση, ΕΚ:

«Για την πραγματοποίηση των σκοπών της παρούσας Συνθήκης και κατά τους όρους αυτής, το Συμβούλιο:

[...]

— αναθέτει στην Επιτροπή, με τις πράξεις που εκδίδει, αρμοδιότητες εκτέλεσης των κανόνων που θεσπίζει. Το Συμβούλιο μπορεί να υπαγάγει την άσκηση αυτών των αρμοδιοτήτων σε ορισμένους όρους. Το Συμβούλιο μπορεί επίσης να διατηρήσει το δικαίωμα να ασκεί απευθείας εκτελεστικές αρμοδιότητες σε ειδικές περιπτώσεις. Οι ανωτέρω όροι πρέπει να ανταποκρίνονται στις αρχές και στους κανόνες που θα έχει θεσπίσει προηγουμένως το Συμβούλιο, με ομόφωνη απόφαση, μετά από πρόταση της Επιτροπής και γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.»

Η δεύτερη απόφαση περί επιτροπών

4 Η δεύτερη απόφαση περί επιτροπών εκδόθηκε βάσει του άρθρου 202, τρίτη περίπτωση, ΕΚ και αντικαθιστά την απόφαση 87/373/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1987, για τον καθορισμό των όρων ασκήσεως των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή (ΕΕ L 197, σ. 33, στο εξής: πρώτη απόφαση περί επιτροπών).

5 Η πρώτη απόφαση περί επιτροπών όριζε ότι το Συμβούλιο μπορεί να υπαγάγει την άσκηση των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή σε ορισμένους όρους, οι οποίοι πρέπει να είναι σύμφωνοι με τις διαδικασίες, που αποκαλούνται «διαδικασίες επιτροπών», τις οποίες καθορίζει η εν λόγω απόφαση.

6 Σύμφωνα με την πέμπτη, ένατη, δέκατη και ενδέκατη αιτιολογική σκέψη της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, η εν λόγω απόφαση αποσκοπεί, πρώτον, στο να θεσπίσει κριτήρια για την επιλογή των διαδικασιών επιτροπολογίας, προκειμένου να επιτευχθεί μεγαλύτερη συνοχή και προβλεψιμότητα στην επιλογή επιτροπής, με την προϋπόθεση ότι τα κριτήρια αυτά δεν είναι δεσμευτικά, δεύτερον, στο να απλοποιήσει τους όρους ασκήσεως των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή, καθώς και στο να διασφαλίσει την αυξημένη συμμετοχή του Κοινοβουλίου στις περιπτώσεις που η βασική πράξη η οποία αναθέτει εκτελεστικές αρμοδιότητες στην Επιτροπή έχει εκδοθεί με τη διαδικασία που καθορίζεται στο άρθρο 251 ΕΚ, τρίτον, στο να βελτιώσει την ενημέρωση του Κοινοβουλίου και, τέταρτον, στο να βελτιώσει την ενημέρωση του κοινού σχετικά με την επιτροπολογία.

7 Σύμφωνα με το άρθρο 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών:

«Η επιλογή διαδικασίας για την έγκριση των εκτελεστικών μέτρων διαπνέεται από τα ακόλουθα κριτήρια:

α) τα μέτρα διαχείρισης, όπως εκείνα που αφορούν την κοινή γεωργική και αλιευτική πολιτική, ή την εκτέλεση προγραμμάτων με ουσιαστικές δημοσιονομικές επιπτώσεις, θα πρέπει να εγκρίνονται με τη διαδικασία της διαχειριστικής επιτροπής·

β) τα γενικά μέτρα που αφορούν την εφαρμογή των ουσιαστικών στοιχείων μιας βασικής πράξης και τα μέτρα που αφορούν την προστασία της υγείας ή την

ασφάλεια ανθρώπων, ζώων ή φυτών θα πρέπει να εγκρίνονται με τη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής.

Όταν η βασική πράξη προβλέπει ότι μη ουσιαστικά στοιχεία της πράξης αυτής μπορούν να προσαρμοσθούν ή να ενημερωθούν με εκτελεστικά μέτρα, τα μέτρα αυτά θα πρέπει να εγκρίνονται με τη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής·

γ) με την επιφύλαξη των στοιχείων α' και β', η διαδικασία της συμβουλευτικής επιτροπής πρέπει να χρησιμοποιείται σε κάθε περίπτωση στην οποία κρίνεται ως η πλέον ενδεδειγμένη.»

8 Τα άρθρα 3 έως 6 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών καθορίζουν, αντιστοίχως, τέσσερις διαδικασίες, οι οποίες τιτλοφορούνται «διαδικασία της συμβουλευτικής επιτροπής» (άρθρο 3), «διαδικασία της διαχειριστικής επιτροπής» (άρθρο 4), «διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής» (άρθρο 5) και «διαδικασία διασφάλισης» (άρθρο 6).

9 Κατά την έκδοση της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατύπωσαν την ακόλουθη κοινή δήλωση, που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 17ης Ιουλίου 1999 (ΕΕ C 203, σ. 1):

«Το Συμβούλιο και η Επιτροπή συμφωνούν ότι οι διατάξεις σχετικά με τις επιτροπές που επικουρούν την Επιτροπή κατά την άσκηση των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που προβλέπονται κατ' εφαρμογήν της απόφασης 87/373/ΕΟΚ θα πρέπει να προσαρμοστούν χωρίς καθυστέρηση ώστε να ευθυγραμμιστούν με τα άρθρα 3, 4, 5 και 6 της απόφασης 1999/468/ΕΚ σύμφωνα με τις κατάλληλες νομοθετικές διαδικασίες.

[...]

Η τροποποίηση του τύπου της επιτροπής που προβλέπεται σε βασική πράξη πρέπει να γίνεται κατά περίπτωση, κατά τη συνήθη αναθεώρηση της νομοθεσίας, σύμφωνα και με τα κριτήρια που προβλέπονται στο άρθρο 2.

Αυτές οι προσαρμογές ή τροποποιήσεις πρέπει να γίνονται λαμβάνοντας υπόψη τις υποχρεώσεις που ανατίθενται στα κοινοτικά θεσμικά όργανα. Δεν πρέπει να θέτουν σε κίνδυνο την επίτευξη των στόχων της βασικής πράξης ούτε την αποτελεσματικότητα της κοινοτικής δράσης.»

Ο κανονισμός 1655/2000

10 Ο κανονισμός 1655/2000 εκδόθηκε βάσει του άρθρου 175, παράγραφος 1, ΕΚ και αντικαθιστά τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1973/92 του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992 (ΕΕ L 206, σ. 1), σχετικά με τη δημιουργία ενός χρηματοδοτικού μέσου για το περιβάλλον (στο εξής: κανονισμός LIFE).

11 Κατά το άρθρο 1 του κανονισμού 1655/2000, «[γ]ενικός στόχος του LIFE είναι η συμβολή στην εφαρμογή, αναπροσαρμογή και ανάπτυξη της κοινοτικής πολιτικής στον τομέα του περιβάλλοντος και της περιβαλλοντικής νομοθεσίας, ειδικότερα όσον αφορά την ενσωμάτωση του περιβάλλοντος σε άλλες πολιτικές, καθώς και η συμβολή στη βιώσιμη ανάπτυξη εντός της Κοινότητας».

12 Τα σχέδια τα οποία πληρούν τα κριτήρια που καθορίζει ο κανονισμός 1655/2000 μπορούν να λάβουν χρηματοδοτική συνδρομή υπό τις προϋποθέσεις και σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπονται από τον εν λόγω κανονισμό.

13 Κατά το άρθρο 2 του ως άνω κανονισμού, το LIFE απαρτίζεται από τρία θεματικά σκέλη, τα οποία καλούνται «LIFE-Φύση», «LIFE-Περιβάλλον» και «LIFE-Τρίτες Χώρες».

14 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1655/2000 προβλέπει τα εξής:

«Το LIFE υλοποιείται κατά φάσεις. Η τρίτη φάση αρχίζει την 1η Ιανουαρίου 2000 και λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 2004. Το χρηματοδοτικό πλαίσιο για την υλοποίηση της τρίτης φάσης για την περίοδο 2000 έως 2004 καθορίζεται σε 640 εκατομμύρια ευρώ.»

15 Σύμφωνα με την εικοστή αιτιλογική σκέψη του κανονισμού 1655/2000:

«Τα απαιτούμενα μέτρα για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού θα πρέπει να θεσπισθούν σύμφωνα με την απόφαση 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή.»

16 Από τα άρθρα 3, παράγραφος 7, και 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 1655/2000 προκύπτει ότι η Επιτροπή, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων εκτελέσεως του εν λόγω κανονισμού, επικουρείται από μια επιτροπή, η οποία είναι, στην περίπτωση των μέτρων που αφορούν το σκέλος LIFE-Φύση, η επιτροπή που προβλέπεται από το άρθρο 20 της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας (ΕΕ L 206, σ. 7), και, στις λοιπές περιπτώσεις, η επιτροπή που προβλέπεται από το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 1655/2000.

17 Η διαδικασία επιτροπής που εφαρμόζεται για τη θέσπιση των μέτρων εφαρμογής του κανονισμού 1655/2000 είναι, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του εν λόγω

κανονισμού, η διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 5 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών.

18 Τα μέτρα που δύναται να θεσπίσει η Επιτροπή, δυνάμει των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που της απονέμει ο κανονισμός 1655/2000, είναι δύο ειδών.

19 Αφενός, πρόκειται για μέτρα που αφορούν τη χορήγηση χρηματοδοτικής συνδρομής σε έργα με αντικείμενο τη διατήρηση της φύσεως και σε συνοδευτικά μέτρα (άρθρο 3), σε έργα με αντικείμενο την ανάπτυξη ή/και την αναπροσαρμογή της κοινοτικής πολιτικής και της κοινοτικής νομοθεσίας στον τομέα του περιβάλλοντος, καθώς και σε συνοδευτικά μέτρα (άρθρο 4), σε έργα παροχής τεχνικής βοήθειας προς τρίτες χώρες, καθώς και σε συνοδευτικά μέτρα (άρθρο 5), ή σε έργα που υποβάλλουν προς έγκριση οι χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης που είναι υποψήφιες για προσχώρηση, στο πλαίσιο του LIFE-Φύση ή του LIFE-Περιβάλλον (άρθρο 6). Τα ανωτέρω έργα και συνοδευτικά μέτρα, στα οποία χορηγήθηκε χρηματοδοτική συνδρομή, περιλαμβάνονται σε απόφαση-πλαίσιο ή σε απόφαση που απευθύνει η Επιτροπή στα κράτη μέλη.

20 Αφετέρου, πρόκειται για τη χάραξη κατευθυντηρίων γραμμών σχετικά με την επιλογή των έργων επιδείξεως που υποβάλλονται στο πλαίσιο του σκέλους LIFE-Περιβάλλον (άρθρο 4, παράγραφος 4). Οι ως άνω κατευθυντήριες γραμμές, οι οποίες δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, πρέπει να προωθούν τον συντονισμό μεταξύ των δραστηριοτήτων επιδείξεως και των κατευθυντηρίων αρχών της κοινοτικής πολιτικής στον τομέα του περιβάλλοντος, ενόψει της βιώσιμης αναπτύξεως.

21 Κατά την έκδοση του κανονισμού 1655/2000, το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατύπωσαν δηλώσεις (ΕΕ 2000, L 192, σ. 10).

22 Η Επιτροπή δήλωσε, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Η Επιτροπή διαπιστώνει τη συμφωνία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τον καθορισμό ρυθμιστικής διαδικασίας στην περίπτωση της επιλογής των έργων, σε αντίθεση με τη διαχειριστική διαδικασία που προτάθηκε από την Επιτροπή στην τροποποιημένη πρόταση που ακολούθησε τη δεύτερη ανάγνωση του Κοινοβουλίου.

Η Επιτροπή επιμένει, όπως άλλωστε δήλωσε κατά την έγκριση της κοινής θέσης, στη σημασία που έχει η εφαρμογή των κριτηρίων του άρθρου 2 της απόφασης 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή.

Η Επιτροπή πιστεύει ότι δεδομένου ότι η επιλογή των έργων ενέχει σοβαρές επιπτώσεις για τον προϋπολογισμό, θα έπρεπε να πραγματοποιείται σύμφωνα με τη διαχειριστική διαδικασία.

Η Επιτροπή φρονεί ότι το να αγνοούνται οι όροι του άρθρου 2 της απόφασης 1999/468/ΕΚ, σε περίπτωση τόσο εμφανή όσο η παρούσα, αντίκειται τόσο στο πνεύμα όσο και στο γράμμα της απόφασης του Συμβουλίου.

Η Επιτροπή επιφυλάσσεται, συνεπώς, να λάβει θέση επί του θέματος, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματός της να προβεί στο μέλλον σε δέουσες ενέργειες ενώπιον του Δικαστηρίου.»

23 Το Συμβούλιο προέβη στην ακόλουθη δήλωση:

«Το Συμβούλιο σημειώνει τη δήλωση της Επιτροπής σχετικά με την επιλογή της διαδικασίας επιτροπής για τη θέσπιση, από την Επιτροπή, εκτελεστικών μέτρων στο πλαίσιο του κανονισμού LIFE.

Επιλέγοντας τη ρυθμιστική διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 5 της απόφασης 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή, το Συμβούλιο έλαβε υπόψη του την πείρα που αποκτήθηκε με τη ρυθμιστική διαδικασία στο πλαίσιο του LIFE κατά την πρώτη φάση (από το 1992) και κατά τη δεύτερη φάση (από το 1996), καθώς και τη φύση αυτού του μέσου, το οποίο διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στην προστασία του περιβάλλοντος στην Κοινότητα και συμβάλλει στην εφαρμογή και στην εξέλιξη της κοινοτικής πολιτικής στον εν λόγω τομέα.

Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι τα κριτήρια που αναφέρονται στο άρθρο 2 της απόφασης 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου δεν είναι νομικώς δεσμευτικά και έχουν ενδεικτικό χαρακτήρα. Το Συμβούλιο θεωρεί ότι το πεδίο εφαρμογής των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων στον εν λόγω κανονισμό δικαιολογεί πλήρως την προσφυγή στη ρυθμιστική διαδικασία.»

Επί του παραδεκτού

24 Πρώτον, κατά την έγγραφη διαδικασία, το Συμβούλιο εξέφρασε αμφιβολίες ως προς τη δυνατότητα της Επιτροπής να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως, προκειμένου να επιβάλει την άποψή της σχετικά με το είδος της διαδικασίας επιτροπής που πρέπει να επιλεγεί για τη θέσπιση των μέτρων εκτελέσεως του κανονισμού 1655/2000.

25 Συναφώς, το Συμβούλιο προβάλλει ότι, κατά τη διαδικασία εκδόσεως του κανονισμού 1655/2000, η Επιτροπή δεν χρησιμοποίησε, προς υποστήριξη της απόψεώς της, όλες τις δυνατότητες που της παρέχει η Συνθήκη. Ειδικότερα, η Επιτροπή, αφού υπέβαλε, πριν από την έναρξη ισχύος της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, πρόταση κανονισμού που προέβλεπε διαδικασία επιτροπής η οποία αντιστοιχούσε στη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής, δεν υπέβαλε, μετά την έναρξη ισχύος της ως άνω αποφάσεως και πριν από τη λήψη κοινής θέσεως εκ μέρους του Συμβουλίου, τροποποιημένη πρόταση προβλέπουσα την εφαρμογή της διαδικασίας της διαχειριστικής επιτροπής, ενώ το άρθρο 250 ΕΚ της παρείχε αυτή τη δυνατότητα.

26 Κατά το Συμβούλιο, η στάση της Επιτροπής εν προκειμένω δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα έντιμης συνεργασίας μεταξύ των θεσμικών οργάνων.

27 Στο μέτρο που το Συμβούλιο, με τις ανωτέρω παρατηρήσεις, αποσκοπεί στο να αμφισβητήσει το παραδεκτό της προσφυγής, πρέπει να σημειωθούν τα ακόλουθα.

28 Το άρθρο 230 ΕΚ διακρίνει σαφώς μεταξύ, αφενός, του δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής των κοινοτικών οργάνων και των κρατών μελών, και, αφετέρου, του δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής των φυσικών και νομικών προσώπων, παρέχοντας, μεταξύ άλλων, στην Επιτροπή το δικαίωμα να αμφισβητεί, ασκώντας προσφυγή ακυρώσεως, τη νομιμότητα οιασδήποτε πράξεως που εκδίδεται από κοινού από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, χωρίς η άσκηση του δικαιώματος αυτού να εξαρτάται από τη δικαιολόγηση εννόμου συμφέροντος (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, την απόφαση της 26ης Μαρτίου 1987, 45/86, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1493, σκέψη 3). Εξάλλου, η άσκηση του ως άνω δικαιώματος δεν εξαρτάται ούτε και από τη θέση που έλαβε η Επιτροπή κατά τη διαδικασία θεσπίσεως της επίμαχης πράξεως (βλ., κατ' αναλογίαν, όσον αφορά τις θέσεις που λαμβάνουν οι αντιπρόσωποι των κρατών μελών που απαρτίζουν το Συμβούλιο σε περίπτωση εκδόσεως κανονισμού, την απόφαση της 12ης Ιουλίου 1979, 166/78, Ιταλία κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/ΙΙ, σ. 247, σκέψη 6).

29 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση, στην οποία κατέληξε και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 136 και 137 των προτάσεών του, ότι η επιλογή της διαδικασίας επιτροπής, στην οποία προβαίνει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού

1655/2000, δεν είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τις λοιπές διατάξεις του εν λόγω κανονισμού, οπότε είναι δυνατή η άσκηση προσφυγής μερικής ακυρώσεως του κανονισμού 1655/2000, καθόσον ο εν λόγω κανονισμός προβλέπει προσφυγή στη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής.

30 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή ασκείται παραδεκτώς.

Επί της ουσίας

31 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Επιτροπή προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται, αφενός, από την παράβαση του άρθρου 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών και, αφετέρου, από την παράβαση του γράμματος και του σκοπού της εν λόγω αποφάσεως.

32 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν τηρήθηκαν τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών.

33 Με το δεύτερο σκέλος του ιδίου λόγου ακυρώσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα έννομα αποτελέσματα της διατάξεως του άρθρου 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών και οι εξ αυτών απορρέουσες υποχρεώσεις δεν εκτιμήθηκαν ορθά. Συναφώς, προβάλλει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης, μη εκτιμώντας ορθά τα έννομα αποτελέσματα της διατάξεως του άρθρου 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, αθέτησε τη συναφή υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθόσον παρέλειψε να εκθέσει, στον κανονισμό 1655/2000, τους λόγους που τον οδήγησαν να επιλέξει διαδικασία επιτροπής διαφορετική από εκείνη που θα έπρεπε να επιλέξει βάσει των κριτηρίων που καθορίζει η ως άνω διάταξη.

34 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι η έλλειψη ή η ανεπάρκεια αιτιολογίας εμπίπτει στην παράβαση ουσιώδους τύπου, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, και αποτελεί λόγο ακυρώσεως διακεκριμένο εκείνου ο οποίος αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της προσβαλλομένης πράξεως και συνίσταται στην παράβαση κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της Συνθήκης, κατά την έννοια του ιδίου άρθρου (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 67, και της 30ής Μαρτίου 2000, C-265/97 P, VBA κατά Florimex κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-2061, σκέψη 114).

35 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως της Επιτροπής προβάλλεται ένας ισχυρισμός, διακεκριμένος εκείνου που συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών και αντλούμενος από το ότι ο κανονισμός 1655/2000 αθέτησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως που καθιερώνει το άρθρο 253 ΕΚ, καθόσον υποβάλλει τη θέσπιση των μέτρων εφαρμογής του προγράμματος LIFE στη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής που προβλέπεται στο άρθρο 5 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, χωρίς να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους δεν τηρήθηκαν εν προκειμένω τα κριτήρια επιλογής μεταξύ των διαφόρων διαδικασιών επιτροπών, τα οποία καθορίζονται στο άρθρο 2 της εν λόγω αποφάσεως.

Επί του λόγου ακυρώσως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών

36 Εκ προοιμίου, πρέπει να εξεταστεί αν το άρθρο 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών αποτελεί κανόνα δικαίου σχετικό με την εφαρμογή της Συνθήκης, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, τον οποίο οφείλει να τηρεί ο κοινοτικός νομοθέτης οσάκις θεσπίζει πράξη παραγώγου δικαίου απευθείας βάσει της Συνθήκης (στο εξής: βασική πράξη), όπως είναι ο κανονισμός 1655/2000.

37 Συναφώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 202 ΕΚ, οι όροι στους οποίους μπορεί το Συμβούλιο να υπαγάγει την άσκηση των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή πρέπει να ανταποκρίνονται στις αρχές και στους κανόνες που έχει θεσπίσει προηγουμένως το Συμβούλιο, οπότε οι διατάξεις της

δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, οι οποίες θέτουν τις ως άνω αρχές και τους ως άνω κανόνες, έχουν θεσμική αξία και ο κοινοτικός νομοθέτης οφείλει να τηρεί τις εν λόγω διατάξεις οσάκις θεσπίζει μια βασική πράξη.

38 Κατά το Κοινοβούλιο, η Επιτροπή ερμηνεύει εσφαλμένως το άρθρο 202 ΕΚ. Η δεύτερη απόφαση περί επιτροπών δεν δεσμεύει τον κοινοτικό νομοθέτη κατά την έκδοση βασικής πράξεως. Το άρθρο 202 ΕΚ εξουσιοδοτεί μόνον το Συμβούλιο να επιβάλλει στην Επιτροπή κανόνες σχετικούς με την άσκηση των αρμοδιοτήτων που της έχουν ανατεθεί, όπως είναι εκείνες που αφορούν τις διάφορες διαδικασίες επιτροπών. Αντιθέτως, το άρθρο 202 ΕΚ δεν εξουσιοδοτεί το Συμβούλιο να θεσπίζει κανόνες περιοριστικούς της δυνατότητας του κοινοτικού νομοθέτη να επιλέγει ελεύθερα, κατά περίπτωση, μεταξύ των διαφόρων αυτών διαδικασιών, καθορίζοντας εκ των προτέρων τα κριτήρια που έχουν εφαρμογή κατά την επιλογή αυτή.

39 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί, εκ προοιμίου, ότι, δεδομένου ότι η δεύτερη απόφαση περί επιτροπών, όπως και η πρώτη, αποτελεί πράξη παραγώγου δικαίου, δεν μπορεί να προσθέσει τίποτε στους κανόνες της Συνθήκης (βλ. απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1992, C-240/90, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-5383, σκέψη 42).

40 Εντούτοις, από το άρθρο 202, τρίτη περίπτωση, ΕΚ, βάσει του οποίου εκδόθηκε η δεύτερη απόφαση περί επιτροπών, προκύπτει ότι το Συμβούλιο έχει τη δυνατότητα να θεσπίζει αρχές και κανόνες στους οποίους πρέπει να ανταποκρίνονται οι όροι ασκήσεως των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή. Επομένως, οι ως άνω αρχές και κανόνες πρέπει να τηρούνται κατά την έκδοση των πράξεων που αναθέτουν εκτελεστικές αρμοδιότητες στην Επιτροπή και πρέπει να θεωρηθεί ότι το άρθρο 202 ΕΚ αναφέρεται τόσο στις πράξεις που εκδίδονται από το Συμβούλιο μόνο του όσο και στις πράξεις που εκδίδονται από το Συμβούλιο κατά τη διαδικασία της συναποφάσεως με το Κοινοβούλιο (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 1997, C-259/95, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. I-5303, σκέψη 26).

41 Δεδομένου ότι το άρθρο 202 ΕΚ δεν περιορίζει το πεδίο εφαρμογής των αρχών και των κανόνων, τους οποίους το Συμβούλιο έχει τη δυνατότητα να θεσπίζει εν προ-

κειμένω, στον καθορισμό των διαφόρων διαδικασιών στις οποίες μπορεί να υπαχθεί η εκ μέρους της Επιτροπής άσκηση των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που της ανατίθενται, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι εν λόγω αρχές και κανόνες μπορούν επίσης να αφορούν τον τρόπο επιλογής μεταξύ των διαφόρων αυτών διαδικασιών.

42 Έτσι, δεδομένου ότι διαπιστώθηκε ότι το Συμβούλιο μπορεί να θεσπίζει τις αρχές και τους κανόνες που πρέπει να τηρούνται κατά την επιλογή μεταξύ διαφόρων διαδικασιών επιτροπών και ότι η εκ μέρους του κοινοτικού νομοθέτη τήρηση, κατά τη διαδικασία εκδόσεως μιας βασικής πράξεως που αναθέτει εκτελεστικές αρμοδιότητες στην Επιτροπή, των ως άνω αρχών και κανόνων επιβάλλεται, πρέπει εν συνεχεία να εξεταστεί το ζήτημα ποιον χαρακτήρα αποσκοπούσε η δεύτερη απόφαση περί επιτροπών να προσδώσει εν προκειμένω στα κριτήρια επιλογής που καθορίζονται στο άρθρο 2 αυτής. Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 87 των προτάσεών του, έστω και αν το άρθρο 202 ΕΚ παρέχει τη δυνατότητα στο Συμβούλιο να θεσπίσει εν προκειμένω δεσμευτικά κριτήρια, δεν επιτάσσει τούτο κατ' ανάγκην, οπότε το Συμβούλιο μπορεί να περιοριστεί στο να καθορίσει ενδεικτικά κριτήρια.

43 Συναφώς, επιβάλλεται εκ προοιμίου η διαπίστωση ότι η δεύτερη απόφαση περί επιτροπών δεν αποσκοπούσε στο να προσδώσει δεσμευτικό χαρακτήρα στα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2 αυτής.

44 Η ερμηνεία αυτή προκύπτει κατ' αρχάς από τη διατύπωση του άρθρου 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών.

45 Όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 85 των προτάσεών του, η χρήση της δυνητικής εγκλίσεως στις περισσότερες γλωσσικές αποδόσεις της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών καταδεικνύει ότι τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2 της εν λόγω αποφάσεως και χρησιμεύουν στην επιλογή μεταξύ της διαδικασίας της διαχειριστικής επιτροπής ή της διαδικασίας της κανονιστικής επιτροπής δεν είναι υποχρεωτικά. Επιπλέον, το ως άνω άρθρο εκθέτει ότι η επιλογή διαδικασίας για την έγκριση των εκτελεστικών μέτρων «διαπνέεται» από τα κριτήρια που καθορίζονται σ' αυτό.

46 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από την πέμπτη αιτιολογική σκέψη της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, η οποία εκθέτει ρητώς ότι τα κριτήρια για την επιλογή της διαδικασίας επιτροπής δεν είναι δεσμευτικά.

47 Επιπλέον, από την κοινή δήλωση που διατύπωσαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή κατά την έκδοση της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών προκύπτει ότι κάθε τροποποίηση του είδους της επιτροπής που προβλέπεται σε βασική πράξη πρέπει να διενεργείται κατά περίπτωση, δεδομένου ότι τα κριτήρια του άρθρου 2 της εν λόγω αποφάσεως απλώς διαπνέουν την επιλογή αυτή, πράγμα το οποίο καταδεικνύει ότι τα ως άνω κριτήρια, κατά τους συντάκτες της δηλώσεως αυτής, δεν είναι δεσμευτικά.

48 Από τα προεκτεθέντα απορρέει ότι τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών δεν είναι δεσμευτικά και ότι, ως εκ τούτου, ο λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι ο κανονισμός 1655/2000 δεν τηρεί τα εν λόγω κριτήρια, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

49 Πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, αν ο κοινοτικός νομοθέτης ήταν υποχρεωμένος εν προκειμένω να αιτιολογήσει την επιλογή στην οποία προέβη στο άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 1655/2000, να προσφύγει στη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 5 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, και, δεύτερον, ενδεχομένως, αν τήρησε την εν λόγω υποχρέωση αιτιολογήσεως.

Επί της υπάρξεως υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

50 Επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι, σε αντίθεση με ό,τι υποστηρίζουν το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, το γεγονός ότι τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2 της

δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών δεν είναι δεσμευτικά δεν αποκλείει το ενδεχόμενο η ως άνω διάταξη να παράγει ορισμένα έννομα αποτελέσματα και ιδίως το ενδεχόμενο ο κοινοτικός νομοθέτης να υποχρεούται να αιτιολογήσει, επί του σημείου αυτού, τη βασική πράξη που εκδίδει, οσάκις αποκλίνει από τα κριτήρια αυτά.

51 Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, έστω και αν πράξη εκδοθείσα από κοινοτικό θεσμικό όργανο δεν θεσπίζει κανόνα δικαίου που το εν λόγω θεσμικό όργανο υποχρεούται εν πάση περιπτώσει να τηρήσει, αλλά θεσπίζει απλώς ενδεικτικό κανόνα συμπεριφοράς για την ακολουθητέα πρακτική, το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν μπορεί να αποστεί από τον κανόνα αυτό χωρίς να παρέχει τους λόγους που το οδήγησαν σ' αυτό (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, τις αποφάσεις της 30ής Ιανουαρίου 1974, 148/73, Louwage κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1974, σ. 63, σκέψη 12· της 1ης Δεκεμβρίου 1983, 190/82, Blomefield κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3981, σκέψη 20· της 1ης Δεκεμβρίου 1983, 343/82, Michael κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 4023, σκέψη 14, και της 13ης Δεκεμβρίου 1984, 129/82 και 274/82, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 4127, σκέψη 20).

52 Η ίδια λύση επιβάλλεται εν προκειμένω, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού τον οποίο επιδιώκει η διάταξη του άρθρου 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών.

53 Συγκεκριμένα, από την πέμπτη αιτιολογική σκέψη της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών προκύπτει ότι τα κριτήρια για την επιλογή της διαδικασίας επιτροπής καθορίστηκαν από την εν λόγω απόφαση, προκειμένου να επιτευχθεί μεγαλύτερη συνοχή και προβλεψιμότητα στην επιλογή επιτροπής.

54 Ο σκοπός αυτός θα διακυβευόταν αν ο κοινοτικός νομοθέτης μπορούσε, κατά την έκδοση βασικής πράξεως που αναθέτει αρμοδιότητες εκτελέσεως στην Επιτροπή, να αποκλίνει από τα κριτήρια που καθορίζονται στη δεύτερη απόφαση περί επιτροπών, χωρίς να υποχρεούται να εκθέσει τους λόγους που τον οδήγησαν σ' αυτό.

55 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, οσάκις ο κοινοτικός νομοθέτης αποκλίνει, κατά την επιλογή διαδικασίας επιτροπής, από τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, οφείλει να αιτιλογήσει την επιλογή του αυτή.

56 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν, εν προκειμένω, ο κοινοτικός νομοθέτης, επιλέγοντας, στον κανονισμό 1655/2000, να προσφύγει στη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής, προέβη σε μια επιλογή που αποκλίνει από τα κριτήρια τα οποία καθορίζονται στη δεύτερη απόφαση περί επιτροπών και αν, ως εκ τούτου, η επιλογή αυτή έπρεπε να αιτιολογηθεί στον ως άνω κανονισμό.

57 Συναφώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η εφαρμογή των κριτηρίων που καθορίζονται στο άρθρο 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών έπρεπε να οδηγήσει τον κοινοτικό νομοθέτη στο να επιλέξει, στην περίπτωση του κανονισμού 1655/2000, τη διαδικασία της διαχειριστικής επιτροπής και όχι τη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής.

58 Κατά την Επιτροπή, τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν για την εκτέλεση του κανονισμού 1655/2000 είναι μέτρα διαχειρίσεως. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή, αφενός, καταρτίζει τον κατάλογο των έργων που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο κοινοτικής χρηματοδοτήσεως, αφού ελέγξει αν τα εν λόγω έργα πληρούν το σύνολο των προϋποθέσεων και των κριτηρίων που καθορίζονται από τον κανονισμό 1655/2000, και, αφετέρου, χαράσσει τις κατευθυντήριες γραμμές, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού. Οι κατευθυντήριες αυτές γραμμές συνδέονται αποκλειστικά με τη διαχείριση του προγράμματος LIFE και αποσκοπούν κατ' ουσίαν στο να παράσχουν στους εν δυνάμει υποψηφίους έναν πρακτικό οδηγό σχετικά με την υποβολή προς έγκριση σχεδίων επιδείξεως επιλεξίμων για το LIFE-Περιβάλλον.

59 Το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο περιορίζονται να υποστηρίξουν ότι τα κριτήρια του άρθρου 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών δεν παράγουν έννομα αποτελέσματα, χωρίς να λάβουν θέση επί του ζητήματος αν η επιλογή της διαδικασίας της κανονιστικής επιτροπής, η οποία πραγματοποιείται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 1655/2000, αποκλίνει από τα εν λόγω κριτήρια.

60 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση, στην οποία κατέληξε και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 121 έως 123 των προτάσεών του, ότι τα μέτρα που η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να θεσπίζει δυνάμει των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που της αναθέτει ο κανονισμός 1655/2000 είναι μέτρα διαχειρίσεως που αφορούν την εκτέλεση ενός προγράμματος με ουσιαστικές δημοσιονομικές επιπτώσεις, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών.

61 Επομένως, τα ως άνω εκτελεστικά μέτρα εμπίπτουν κατ' αρχήν στη διαδικασία της διαχειριστικής επιτροπής, η οποία προσδιορίζεται στο άρθρο 4 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, ή, ενδεχομένως, σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο γ', της εν λόγω αποφάσεως, στη διαδικασία της συμβουλευτικής επιτροπής, η οποία προσδιορίζεται στο άρθρο 3 της αποφάσεως αυτής.

62 Συνεπώς, εφόσον ο κοινοτικός νομοθέτης επέλεξε, όπως εδικαιούτο, να αποκλίνει από τα ενδεικτικά κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών και αποφάσισε να προσφύγει, για τη θέσπιση των μέτρων εκτελέσεως του κανονισμού 1655/2000, στη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής, η οποία καθορίζεται στο άρθρο 5 της εν λόγω αποφάσεως, όφειλε να αιτιολογήσει την επιλογή του αυτή.

Επί της τηρήσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

63 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 1655/2000 δεν παραθέτει επαρκή αιτιολογία όσον αφορά την επιλογή διαδικασίας επιτροπής, στην οποία προβαίνει ο εν λόγω κανονισμός, και ότι η δήλωση του Συμβουλίου κατά την έκδοση του ως άνω κανονισμού δεν παρέχει τη δυνατότητα να εκπληρωθεί η υποχρέωση αιτιολογήσεως του κανονισμού επί του σημείου αυτού.

64 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης αιτιολόγησε προσηκόντως, καίτοι δεν όφειλε να το πράξει, στην εικοστή αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1655/2000, την απόφασή του να προσφύγει στη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής, παραθέτοντας αιτιολογία που αναπτύχθηκε υπό τη μορφή δηλώσεως την οποία διατύπωσε το Συμβούλιο κατά την έκδοση του εν λόγω κανονισμού και η οποία δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

65 Συναφώς, επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι η εν λόγω δήλωση δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη προκειμένου να εκτιμηθεί αν ο κανονισμός 1655/2000 τηρεί την υποχρέωση αιτιολογήσεως που καθιερώνει το άρθρο 253 ΕΚ.

66 Συγκεκριμένα, αφενός, η αιτιολογία κοινοτικής πράξεως πρέπει να περιλαμβάνεται στο σώμα της πράξεως (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-291/98 P, Sarrió κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9991, σκέψεις 73 και 75) και, αφετέρου, η αιτιολογία κοινοτικής πράξεως πρέπει να εγκρίνεται από τον ίδιο τον συντάκτη της πράξεως (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-2555, σκέψη 67), οπότε, εν προκειμένω, δήλωση διατυπωθείσα από το Συμβούλιο μόνο του δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να αποτελέσει την αιτιολογία κανονισμού που εκδόθηκε από κοινού από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, όπως είναι ο κανονισμός 1655/2000.

67 Όσον αφορά το ζήτημα αν ο κανονισμός 1655/2000 είναι επαρκώς αιτιολογημένος όσον αφορά την επιλογή της εφαρμοστέας διαδικασίας επιτροπής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εικοστή αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, που είναι η μόνη διάταξη του κανονισμού που ενδέχεται να παραθέτει τέτοια αιτιολογία, περιορίζεται να εκθέσει ότι τα απαιτούμενα μέτρα για την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού πρέπει να θεσπιστούν «σύμφωνα με» τη δεύτερη απόφαση περί επιτροπών.

68 Ωστόσο, μια τέτοια ένδειξη, που δεν είναι παρά απλή παραπομπή στις εφαρμοστέες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, δεν μπορεί να συνιστά επαρκή αιτιολογία (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 1ης Ιουλίου 1986, 185/85, Usinor κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2079, σκέψη 21). Συγκεκριμένα, η ως άνω ένδειξη δεν παρέχει τη δυνατότητα να καταστούν γνωστοί οι ειδικοί λόγοι για τους οποίους επελέγη η διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής στην περίπτωση του κανονισμού 1655/2000, ενώ η επιλογή αυτή δεν είναι σύμφωνη με τα ενδεικτικά κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών.

69 Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως, που προβάλλεται από την Επιτροπή και αντλείται από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που καθιερώνει το άρθρο 253 ΕΚ, είναι βάσιμος.

70 Κατά συνέπεια, παρέλκει η εξέταση του τελευταίου λόγου ακυρώσεως που προέβαλε η Επιτροπή, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του γράμματος και του σκοπού της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών.

71 Η Επιτροπή ζήτησε την ακύρωση του κανονισμού 1655/2000, καθόσον υποβάλλει τη θέσπιση των μέτρων εφαρμογής του προγράμματος LIFE στη διαδικασία της κανονιστικής επιτροπής, που προβλέπεται στο άρθρο 5 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών. Επομένως, η προσφυγή της Επιτροπής αποσκοπεί στην ακύρωση του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 1655/2000, από το οποίο προκύπτει η επιλογή της διαδικασίας της κανονιστικής επιτροπής, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 5 της δεύτερης αποφάσεως περί επιτροπών, για τη θέσπιση των μέτρων εφαρμογής του προγράμματος LIFE.

72 Από τα προεκτεθέντα απορρέει ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 1655/2000 πρέπει να ακυρωθεί.

Επί του περιορισμού των αποτελεσμάτων της ακυρώσεως

73 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διατηρήσει τα αποτελέσματα του κανονισμού 1655/2000 μέχρι την τροποποίησή του, η οποία πρέπει να λάβει χώρα το συντομότερο δυνατό μετά την έκδοση της παρούσας αποφάσεως.

74 Χάριν της ασφαλείας δικαίου, το αίτημα της Επιτροπής πρέπει να γίνει δεκτό.

75 Συνεπώς, το Δικαστήριο πρέπει να κάνει χρήση της εξουσίας που του απονέμει το άρθρο 231, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ για να προσδιορίσει τα αποτελέσματα του ακυρωθέντος κανονισμού που θεωρούνται ότι διατηρούν την ισχύ τους.

76 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο θα κάνει δίκαιη χρήση της εξουσίας αυτής με το να αποφασίσει ότι τα εκτελεστικά μέτρα του κανονισμού 1655/2000 που είχαν ήδη θεσπιστεί κατά την ημερομηνία εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως δεν θίγονται από αυτή και ότι τα αποτελέσματα του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 1655/2000 θα διατηρηθούν στο ακέραιο μέχρις ότου το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο θεσπίσουν νέες διατάξεις σχετικά με τη διαδικασία επιτροπής στην οποία υπόκεινται τα εκτελεστικά μέτρα του εν λόγω κανονισμού.

Επί των δικαστικών εξόδων

77 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου στα δικαστικά έξοδα και ότι το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1655/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 2000, σχετικά με το χρηματοδοτικό μέσον για το περιβάλλον (LIFE).**

2) **Τα εκτελεστικά μέτρα του κανονισμού 1655/2000 που είχαν ήδη θεσπιστεί κατά την ημερομηνία εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως δεν θίγονται από αυτή.**

3) Τα αποτελέσματα του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 1655/2000 διατηρούνται στο ακέραιο μέχρις ότου το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο θεσπίσουν νέες διατάξεις σχετικά με τη διαδικασία επιτροπής στην οποία υπόκεινται τα εκτελεστικά μέτρα του εν λόγω κανονισμού.

4) Καταδικάζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα.

Rodríguez Iglesias Puissochet Wathelet

Gulmann La Pergola Jann

Σκουρής Macken Colneric

von Bahr Cunha Rodrigues

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Ιανουαρίου 2003.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias